

A huszadik aradi kerékpártúra

Aradi túránk igazából nem úgy kezdődött, hogy felpattantunk a biciklire és nyílegyenest tekertünk Aradra. Erre a viszonylag nagy távra fel is kellett készülni. Részt vettünk két próba kerékpártúrán, melyeknek során Ladánybenéig, illetve a megyehatárig tekertünk. Szerencsére azokon a napokon szél és eső nélküli időnk volt, így egy délután meg bírtuk tenni oda-vissza a távot úgy, hogy közben volt időnk megpihenni a Csizmadia-ranchon. Ám ez csak könnyed kis bemelegítés volt!

Október 3-án már az igazi aradi induláshoz készülődtünk. Reggel 8 órakor már kint álltunk mindannyian a Kecskeméti Református Gimnázium előtt. Egy rövid áhítat után köszöntött minket az iskola igazgatónöje és az alpolgármester úr. Hatalmas meglepetéssel zárult az ünnepség, hiszen Makai Béla pont október 6-án tölti a 18. születésnapját, így az volt az ajándék, hogy 27. diákként csatlakozhatott a csoporthoz.

A túra elég izgalmasan kezdődött, mert még a városban volt két defekt, amik közül az egyik komolynak bizonyult, mert teljesen szétszakadt a kerék külső gumija. A sérült kerékpár tulajdonosa így egy időre kiesett a túrából és csak később tudott csatlakozni, amikor az édesapja meghozta az új külső gumit. Mi azért folytattuk tovább utunkat a 44-es főút mentén. Nyárlőrincen tartottunk egy rövid pihenőt, ahol egy helyi termelő ajándékozott meg egy nagy láda almával, és be tudtuk várni a lemaradt társunkat, hogy együtt folytathassuk az utat. Közben kiderült, hogy az egyik kerékbe egy rajzszög állt, de ezt csak később orvosoltuk.

Körülbelül 15 km távolságot tettünk, miután megérkeztünk Tiszaalpárra. Közben újabb kettő defektet kaptunk, ami miatt kettészakadt a csapat. A gyorsabbaknak volt ideje ellátogatni az ottani Templom dombra, ahol iskolatársunk, Bártol Ákos tartott előadást Tiszaalpárról. Ezután a csapat újra egyesült Dunszt István tanár úréknál, ahol szeretettel fogadtak minket.

A csongrádi ebéd után pihentünk egy kicsit, és akik bátrak voltak, csobbanhattak egyet a nem túl meleg Holt-Tiszában. Sajnos újból kaptunk egy defektet, így már ötnél jártunk. Ezt még tetézte, hogy eltörött az egyik váltó. A szerelések miatt jó másfél órával később értünk a szállásra, ami Hódmezővásárhelyen volt a Bethlen Gábor Református Gimnázium Szatmáry Kollégiumában. A lepakolás és vacsora után az ottani kollégisták kihívtak minket egy focimeccsre, ahol mindenki nagyon jól szórakozott. A csoport nagy részének a "hálószobája" az internátus könyvtára volt, ahol kipihentük magunkat.

Másnap reggel kimentünk a biciklikhez és azt vettük észre, hogy három újabb belső eresztett le az éjszaka során. Ez így már a 8. defekt volt. A gyors javítás után megnéztük a városközpontot. A városban még lehetőség volt megjavíttatni a váltót és pótolni az elhasznált belsőket. Ezután elmentünk a biciklikért, amiket a gimnázium kertjében raktunk le. És ekkor találtunk egy

újabb lapos belsőt, ami Szabados tanár úré volt. Ez így már 9. A gyors csere után már Battonya felé vettük az irányt. Útközben Vas Virág Sárinak megfájdult a térd, de ő még így is hősiesen folytatta az utat. Tótkomlóson tartottunk egy felfrissítő szünetet. Éppen induláshoz készülődtünk, amikor észrevettünk egy tüskét az egyik kerékben, és miután azt kihúztuk, a kerék le is eresztett. Defektből elértük a bűvös 10-es számot. Folytattuk utunkat Mezőhegyesre, ahol ebéd után megtekintettük az állami méntelepet. Ezután már tényleg Battonya felé vettük az irányt. Ahogy megérkeztünk, már el is foglaltuk a városi sportcsarnokot, ami az aznapi szállásunk lett. Egy újabb focimérkőzést játszottunk, ahol sajnos Csizmadia tanár úr is lesérült, de ez nem hátráltatta abban, hogy folytassa a túrát.

Másnap reggel a határátlépés után csak 35 km választott el minket Aradtól. A városban meg kellett küzdenünk a hatalmas forgalommal, de sikeresen megérkeztünk a szállásra, ami a Csiky Gergely Főgimnázium bentlakása volt.

Délután városnéző sétára indultunk, ahol az óváros gyönyörű épületeit csodálhattuk meg, illetve már nem létező épületeiről hallhattunk érdekes történeteket. A színházban ünnepi műsor keretében emlékeztünk a múlt szomorú és gyötrelmes eseményeire. Az előadás előtt és után is sokat beszélgettünk az ott élő, illetve a megemlékezés idejére Aradra utazó magyarokkal. Nagy szeretettel és örömmel fogadtak minket, kérték, hogy jöjjünk jövőre is. Az előadás után szállásunkra visszatérve beszélgetéssel zártuk le a napot, melyben megvitattuk, hogy milyen szép napunk volt, valamint hogy végre a 3. nap már ágyban alhatunk.

Október 6-án szentmisén vettünk részt a Minorita templomban, melyet az aradi vértanúk tiszteletére mutattak be. A Szabadság-szobornál hihetetlen érzés fogott el minket, hiszen rengeteg magyar gyűlt össze a már zömében románok lakta határon túli városban, hogy megemlékezzenek a haza hőseiről. Szívemarkoló érzés, hogy ennyi év után is összetart ez a nép, és ilyen hatalmas erővel és hűséggel gondol vissza azokra, akik a hazáért az életüket is feláldozták. Ebédünk elfogyasztása után visszatértünk a Szabadság-szoborhoz, ahol elhelyeztük az emlékezés koszorúját.

A Csiky Gergely Főgimnázium tanulóival közösen egy emlékműsorrall elevenítettük fel az 56-os forradalom eseményeit. A műsor után egy 81 éves bácsi lépett oda hozzánk, aki éjjel érkezett vonattal Brassóból Aradra, és gratulált teljesítményünkhöz.

Délután a Veszthelyre mentünk, ahol az aradi 13 vértanút kivégezték. Két koszorúval képviseltük az itthoniakat, az egyiket iskolánk, a másikat városunk nevében helyeztük el. Sokan nagy tisztelettel néztek ránk, hogy ilyen nagy utat tettünk meg kerékpárral e nemes cél érdekében. Kimondhatatlan jó érzés volt határon túl is magyarnak lenni és felemelő érzés, hogy ennyi magyar szív együtt dobban.

De nem telt volna ilyen jól ez a négy nap Csizmadia Szabolcs, Szabados László, Vincze Árpád és nem utolsó sorban Vass Ernő Tanár urak poénjai és érdekes sztorijaik nélkül.

Természetesen a vesztőhelyi szertartásnál is lett egy defekt, ami így már a 11-ik volt. Reméltük, hogy defektből nem lesz aradi 13. Már azon is gondolkodtunk, hogy elszegődünk a Ferrari csapat mellé, hiszen nagyon gyorsan tudunk belsőt cserélni. Az ünnepek után a kellemes idő miatt úgy döntöttünk, hogy inkább visszatekerünk Battonyáig és csak ott szállunk fel a buszra. Így Kövecses Zoli bácsi üresen ment vissza a határra, ahol megvárt minket.

Kecskemétre rengeteg élménnyel, fáradtan és többé-kevésbé épségben érkeztünk vissza.

Köszönjük az adományokat és a Rákóczi Szövetség támogatását, melyek lehetővé tették, hogy részt vegyünk a megemlékezéseken.

Résztevő diákok:

12. évfolyam: Bartha Dániel, Blaszák Lilla, Göbolyös Ákos, Hamar Katalin, Jantovics Réka, Kalán Zsuzsanna, Keresztesi Sándor, Konfár Benjamin, Kovács Bence, Pencz Tamás, Sinkó Anna, Tuska Zalán, Vas Virág Sára és Makai Béla

11. évfolyam : Bártol István, Csille Lajos, Dékány Henrietta, Dobák Csongor, Ivaskó Zsófia, Labancz Balázs, Mészáros Márton, Nagy Nóra, Németh Anna, Pető Blanka, Porumb András, Rigó Zsombor Márton, Rófös-Horváth Judit.

Örökbefogadó öregdiákként velünk tartott Dr. Moravcsik András, Vancsura Judit és Vancsura Péter.

Kecskemét, 2018. október 11.

Csille Lajos és Konfár Benjamin